

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 28 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Śliwa

Protokolant: st. sekr. sąd. Maria Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenie (...)

przeciwko E. R. (1)

o zapłatę i nakazanie

1. Umarza postępowanie w zakresie żądania nakazania.

2. Zasądza od pozwanego E. R. (1) na rzecz powoda Stowarzyszenia (...) kwotę 39.392,55 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 1.131,73 zł od dnia 26 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.134,50 zł od dnia 26 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.206,07 zł od dnia 26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.102,58 zł od dnia 26 września 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.103,28 zł od dnia 26 października 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.226,23 zł od dnia 26 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.120,31 zł od dnia 28 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.071,06 zł od dnia 27 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.446,23 zł od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.144,75 zł od dnia 26 marca 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.134,34 zł od dnia 26 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.119,30 zł od dnia 26 maja 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.098,22 zł od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.059,49 zł od dnia 26 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.202,85 zł od dnia 26 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.080,55 zł od dnia 26 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.051,18 zł od dnia 27 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.125,24 zł od dnia 26 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.067,67 zł od dnia 29 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.092,59 zł od dnia 26 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.397,98 zł od dnia 26 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.087,69 zł od dnia 26 marca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.100,09 zł od dnia 26 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.121,09 zł od dnia 26 maja 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.074,81 zł od dnia 26 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.114,76 zł od dnia 26 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.140,97 zł od dnia 26 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 954,60 zł od dnia 27 września 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.118,85 zł od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.047,12 zł od dnia 26 listopada 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 959,73 zł od dnia 28 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.101,52 zł od dnia 26 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.346,91 zł od dnia 28 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.020,29 zł od dnia 28 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.087,97 zł od dnia 26 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty.

3. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

4. Określa wysokość opłaty ostatecznej w zakresie roszczenia o nakazanie na kwotę 1.000 zł.

5. Kosztami procesu obciąża pozwanego w 77%, a powoda w 23% i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.995,52 zł (sześć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt dwa grosze).

SSO Agnieszka Śliwa

UZASADNIENIE

Powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego E. R. (1) kwoty 23.222,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat wyszczególnionych w pozwie, o zobowiązanie pozwanego do udzielenia powodowi informacji oraz dostarczenia dokumentacji pozwalającej na określenie rozmiaru wykorzystania utworów audiowizualnych w sieciach kablowych pozwanego oraz wielkości uzyskiwanych z tego tytułu wpływów za

okres od 1 kwietnia 2014 r. do 31 marca 2017 r. Powód wniósł też o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Z kolei pozwany prowadzi działalność w charakterze operatora telewizji kablowej pod firmą (...) Firma Handlowo Usługowa (...). Powód wskazał, że znaczną część zawartości programów telewizyjnych rozprowadzanych w sieci kablowej pozwanego stanowią utwory audiowizualne (filmy fabularne, seriale telewizyjne, filmy dokumentalne, bajki oraz widowiska) będące przedmiotem prawa autorskiego. Z uwagi na powyższe, strony stosowanie do przepisów ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych zawarły w dniu 7 kwietnia 2005 r. umowę licencji na reemisję, na podstawie której powód w zakresie prowadzonego przez siebie zbiorowego zarządu udzielił pozwanemu licencji na korzystanie z majątkowych praw autorskich przysługujących producentom utworów audiowizualnych i ich twórcom w zakresie reemisji. Pozwany z kolei zobowiązał się do dokonywania miesięcznych płatności z tytułu licencji w wysokości równoważności 2,8% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów, które otrzymywał z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w danym miesiącu, na rachunek bankowy powoda z dołu w okresach miesięcznych do 25 dnia kolejnego miesiąca kalendarzowego. Nadto pozwany zobowiązał się do udzielania powodowi na piśmie co 6 miesięcy informacji dotyczących liczby abonentów, wysokości opłat abonamentowych, wykazu programów reemitowanych przez pozwanego. Pozwany zobowiązał się także do udzielania powodowi na piśmie informacji dotyczących wartości miesięcznych rzeczywistych wpływów netto, które otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który przedkładane jest sprawozdanie. Powód podkreślił, że między stronami nadal obowiązuje stawka 2,8%, gdyż powód nie odpowiedział na propozycję jej zmiany dokonanej przez powoda pismem z dnia 28 stycznia 2010 r. i z dnia 31 stycznia 2017 r. Pozwany nie wywiązuje się z postanowień umowy zarówno co do płatności wynagrodzenia, jak i dostarczania informacji i dokumentów. Powód wyjaśnił, że dochodzi wynagrodzenia za okres od 1 kwietnia 2014 r. do 31 stycznia 2017 r. w wysokości 2,8% wszystkich miesięcznych wpływów netto pozwanego oraz o udzielenie informacji i przedstawienie dokumentacji za ten sam okres. Powód dodał, że przy obliczaniu wysokości wynagrodzenia licencyjnego uwzględnił, że od 1 kwietnia 2011 r., w związku ze zmianą przepisów, należności pobierane przez organizację zbiorowego zarządzania są obciążane podatkiem VAT w stawce 23%. Zaznaczył, że z uwagi na brak składania przez pozwanego miesięcznych raportów, nie jest w stanie precyzyjnie określić wysokości należnego mu wynagrodzenia i obliczył je w oparciu o informację uzyskaną od powoda za marzec 2005 r. Powód zastrzegł możliwość modyfikacji roszczenia po uzyskaniu stosownych informacji od pozwanego.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i o obciążenie powoda kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany przyznał, że był i jest operatorem sieci kablowej i stąd na nim spoczywa obowiązek zawarcia umowy z organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi. Pozwany zarzucił, że umowa licencji zawarta przez strony w dniu 7 kwietnia 2005 r. nie wiąże jednak stron, gdyż nie była realizowana przez strony, o czym świadczy fakt, że od jej zawarcia do wezwania przez powoda do zapłaty upłynęło 12 lat, a pozwany w rzeczywistości nie korzystał z licencji udzielonej mu przez powoda. Pozwany był przekonany, że umowa nie łączy stron. Obowiązek zawarcia umowy, o której mowa w art. 21¹ upapp pozwany realizował ze Stowarzyszeniem (...), z którym zawarł umowę już w dniu 14 stycznia 2000 r. Organizacja ta w przeciwieństwie do powoda reprezentowała twórców muzycznych, a wynagrodzenie licencyjne było znacznie niższe niż żądane przez powoda.

Pismem z dnia 8 czerwca 2017 r., doręczonym stronie pozwanej na rozprawie w dniu 13 czerwca 2017 r., powód rozszerzył żądanie zapłaty, domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 43.714,20 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot i dat wskazanych w tym piśmie za okres od 1 kwietnia 2014 r. do 30 kwietnia 2017 r. Ograniczył nadto żądanie zobowiązania pozwanego do udzielenia informacji i przedstawienia dokumentacji wyłącznie do okresu od 1 do 30 kwietnia 2014 r. Powód wyjaśnił, że zmiana powództwa podyktowana jest złożeniem przez pozwanego wraz z odpowiedzią na pozew informacji o wpływach z reemisji. Odnosząc się do treści odpowiedzi na pozew powód

wskazał, że pozwany przyznał, że reemituje utwory audiowizualne jako operator sieci kablowej, a więc korzysta z udzielonej mu przez powoda licencji, realizując umowę. Umowa nie została przez żadną ze stron wypowiedziana czy w inny sposób rozwiązana. Powód zaznaczył, że na jego rzecz działa domniemanie z art. 105 ust. 1 upapp i to powód jest organizacją właściwą do udzielenia licencji na korzystanie z utworów audiowizualnych na polu reemisji. Zdaniem powoda niezasadne są twierdzenia pozwanego, że obowiązek wynikający z art. 21¹ upapp pozwany realizował ze Stowarzyszeniem (...), gdyż powód oraz (...) reprezentują prawa do innych kategorii utworów. Tym samym bez znaczenia jest zwarcie przez powoda umowy z (...).

Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2017 r. pełnomocnik powoda cofnął żądanie o zobowiązania pozwanego do udzielenia informacji i przedstawienia dokumentacji za inne okresy niż od 1 do 30 kwietnia 2014 r., na co pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę.

Pismem z dnia 3 lipca 2017 r., doręczonym stronie pozwanej na rozprawie w dniu 4 lipca 2017 r., powód rozszerzył żądanie zapłaty, domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 51.225,26 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 1.394,82 zł od dnia 27 maja 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.392,03 zł od dnia 26 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.395,44 zł od dnia 26 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.483,47 zł od dnia 26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.356,18 zł od dnia 26 września 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.357,04 zł od dnia 26 października 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.508,27 zł od dnia 26 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.377,98 zł od dnia 27 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.317,40 zł od dnia 27 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.778,86 zł od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.408,04 zł od dnia 26 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.395,23 zł od dnia 26 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.376,74 zł od dnia 26 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.350,81 zł od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.303,18 zł od dnia 26 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.479,51 zł od dnia 26 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.329,07 zł od dnia 26 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.292,95 zł od dnia 27 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.384,04 zł od dnia 26 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.313,23 zł od dnia 28 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.343,88 zł od dnia 26 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.719,52 zł od dnia 26 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.337,86 zł od dnia 26 marca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.353,11 zł od dnia 26 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.378,94 zł od dnia 26 maja 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.322,01 zł od dnia 26 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.371,16 zł od dnia 26 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.403,40 zł od dnia 26 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.174,16 zł od dnia 27 września 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.376,19 zł od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.287,95 zł od dnia 26 listopada 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.180,47 zł od dnia 27 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.354,87 zł od dnia 26 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.656,70 zł od dnia 26 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.254,96 zł od dnia 26 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.338,20 zł od dnia 26 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty.
- od kwoty 1.377,60 zł od dnia 26 maja 2017 r. do dnia zapłaty.

Powód wyjaśnił, że powyższa zamiana wynika z informacji uzyskanych na podstawie deklaracji VAT-7 pozwanego nadesłanych przez Naczelnika Urzędu Skarbowego za okres od maja 2014 r. do marca 2017 r., a za miesiąc kwiecień 2014 r. i kwiecień 2017 r. powód oszacował wysokość wynagrodzenia w oparciu o te dane. Powód zaznaczył, że usługa reemisji programów telewizyjnych jest objęta 8% stawką VAT, a zatem deklaracje VAT-7 pozwalają na precyzyjne określenie, jaki przychód osiągnął pozwany w poszczególnych miesiącach wyłącznie za świadczenie usług objętych 8% stawką VAT, czyli usług reemisji programów telewizyjnych. Spośród usług świadczonych przez pozwanego jedynie bowiem świadczenie usługi reemisji jest obciążone stawką VAT 8%. Pozwany w przedstawionych z odpowiedzią na pozew informacjach zaniżył wartość wpływów netto z tytułu świadczenia tych usług.

Pismem z dnia 14 września 2017 r., doręczonym stronie pozwanej na rozprawie w dniu 14 września 2017 r. powód zmodyfikował żądanie o zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji i przedstawienia dokumentacji, domagając się zobowiązania pozwanego w tym zakresie za okresy od 1 do 30 kwietnia 2014 r. oraz od 1 kwietnia 2017 r. do 31 lipca 2017 r.

Następnie, na rozprawie w dniu 14 września 2017 r. powód cofnął żądanie o zobowiązanie pozwanego do udzielenia informacji i przedstawienia dokumentacji w całości, na co strona pozwana wyraziła zgodę, domagając się zasądzenia w tym zakresie kosztów procesu.

Przed zamknięciem rozprawy w dniu 14 września 2017 r. pełnomocnik powoda złożył spis kosztów procesu, domagając się zasądzenia tych kosztów zgodnie ze spisem.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód Stowarzyszenie (...) jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, której zadaniem jest zbiorowy zarząd majątkowymi prawami autorskimi do utworów audiowizualnych przysługujących producentom utworów audiowizualnych, bądź współtwórcom (reżyserom, operatorom, scenarzystom, montażystom, scenografom, kostiumografom itp.).

Zgodnie z zezwoleniem Ministra Kultury i Sztuki powód jest uprawniony do zarządzania majątkowymi prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na polu eksploatacji m.in. reemitowania (poprzednio określanego jako równoczesnego i integralnego nadawania programu przez inną organizację radiową i telewizyjną).

Bezsporne, nadto dowód: odpis z KRS k. 18-25, decyzja Ministra Kultury i Sztuki z dnia 29 maja 1995 r. k. 27-28, decyzja Ministra Kultury i Sztuki z dnia 28 lutego 2003 r. k. 30-31, statut SFP k. 33-48

Pozwany E. R. (2) prowadzi działalność gospodarczą w charakterze operatora telewizji kablowej pod firmą (...) Firma Handlowo Usługowa (...). Działalność pozwanego polega na odebraniu programów telewizyjnych nadawanych przez inne stacje telewizyjne oraz na ich rozprowadzeniu w całości i bez zmian w sieci kablowej do zainteresowanych odbiorców za odpowiednią opłatą.

Bezsporne, nadto dowód: wydruk z CEIDG k. 50-51, wydruk z UKE k. 53

W dniu 7 kwietnia 2005 r. powód i pozwany zawarli umowę na reemisję. W treści umowy powód oświadczył, że nie reprezentuje praw twórców muzycznych. Z kolei pozwany oświadczył, że prowadzi działalność gospodarczą w zakresie reemisji. (...) udzieliło pozwanemu w zakresie prowadzonego przez siebie zbiorowego zarządu licencji na korzystanie z majątkowych praw autorskich i pokrewnych przysługujących producentom utworów audiowizualnych i ich twórcom w zakresie reemisji. W § 2 umowy ustalono, że miesięczna płatność z tytułu uzyskania przez pozwanego operatora telewizji kablowej udzielonych mu umowa praw, stanowić będzie równowartość 2,8% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto bez podatku VAT, które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych. Jednocześnie zaznaczono, że do przychodów, od których uzależnione jest wynagrodzenie, nie wlicza się przychodów naliczonych i pobranych z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych, w tym dostępu do Internetu w sieciach telewizji kablowej. W § 2 ust. 3 uzgodniono, że zapłata wynagrodzenia płatna będzie na wskazany w nim rachunek bankowy z dołu w okresach miesięcznych do 25-tego dnia kolejnego miesiąca kalendarzowego, począwszy od 1 lipca 2004 r.

Zgodnie z §2 ust. 5 umowy operator jest nadto zobowiązany do udzielania SFP na piśmie informacji dotyczących: liczby abonentów (aktualizowana co 6 miesięcy), wysokości opłat abonamentowych (aktualizowana co 6 miesięcy), wykazu programów telewizyjnych reemitowanych przez operatora (aktualizowana co 6 miesięcy), wartości miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych, w terminie do 25-tego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które przedkładane jest sprawozdanie.

Umowa została zawarta na czas nieoznaczony i zgodnie z jej §4 mogła być wypowiedziana przez każdą ze stron w terminie 6 miesięcy przed końcem roku kalendarzowego. Nadto mogła być rozwiązana ze skutkiem natychmiastowym przez SFP z operatorem, który zalegał z płatnością za trzy pełne okresy rozrachunkowe po uprzednim wezwaniu pisemnym ze strony SFP i wyznaczeniu operatorowi miesięcznego terminu na uregulowanie zaległości.

Zgodnie z §4 ust. 3 umowy wszelkie jej zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Bezsporne, nadto dowód: umowa k. 55-59

Po zawarciu umowy pozwany udzielił powodowi informacji o liczbie abonentów wg stanu na marzec 2005 r. (1400), z rozbiciem na poszczególne pakiety, wysokości opłat abonamentowych oraz że wpływy za lipiec 2003 r. wyniosły netto 11.384,75 zł, a średnie wpływy miesięczne w okresie 2003-2005 wynosiły 12.283,50 zł.

Bezsporne, nadto dowód: pismo jw. k. 72

Umowa z dnia 7 kwietnia 2005 r. nie została przez żadną ze stron wypowiedziana, ani rozwiązana. Pozwany nie wywiązywał się z jej postanowień, tj. od listopada 2006 r. nie uiszczał wynagrodzenia i nie udzielał informacji. Umowa nie została także zmieniona przez strony. Pozwany nie odpowiedział na kierowane do niego przez powoda pismami z dnia 28 stycznia 2010 r. i z dnia 31 stycznia 2017 r. propozycje dokonania przez strony zmiany umowy poprzez obniżenie stawki procentowej wynagrodzenia i powiększenia go o podatek VAT, ani na zwarte w piśmie z dnia 31 stycznia 2017 r. wezwanie do udzielenia informacji za okres od 1 listopada 2006 r. do 31 grudnia 2016 r. i do zapłaty wynagrodzenia za ten okres.

Bezsporne, nadto dowód: pisma jw. k. 61, 63-70

Powód nadto wielokrotnie w latach od 2006, 2007, 2008, 2011, 2013 wzywał pozwanego do wywiązania się z obowiązków wynikających z umowy z dnia 7 kwietnia 2005 r., w tym do zapłaty wynagrodzenia.

Dowód: wezwania k. 272-292

Zgodnie ze składanymi przez pozwanego deklaracjami VAT wartości miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które otrzymywał z tytułu świadczenia usług opodatkowanych stawką 7% lub 8% wynosiła:

- w miesiącu maju 2014 r. 40.419 zł,
- w miesiącu czerwcu 2014 r. 40.518 zł,
- w miesiącu lipcu 2014 r. 43.074 zł,
- w miesiącu sierpniu 2014 r. 39.378 zł,
- w miesiącu wrześniu 2014 r. 39.403 zł,
- w miesiącu październiku 2014 r. 43.794 zł,
- w miesiącu listopadzie 2014 r. 40.011 zł,
- w miesiącu grudniu 2014 r. 38.252 zł,
- w miesiącu styczniu 2015 r. 51.651 zł,
- w miesiącu lutym 2015 r. 40.884 zł,
- w miesiącu marcu 2015 r. 40.512 zł,
- w miesiącu kwietniu 2015 r. 39.975 zł,
- w miesiącu maju 2015 r. 39.222 zł,
- w miesiącu czerwcu 2015 r. 37.839 zł,
- w miesiącu lipcu 2015 r. 42.959 zł,
- w miesiącu sierpniu 2015 r. 38.591 zł,
- w miesiącu wrześniu 2015 r. 37.542 zł,
- w miesiącu październiku 2015 r. 40.187 zł,

- w miesiącu listopadzie 2015 r. 38.131 zł,
- w miesiącu grudniu 2015 r. 39.021 zł,
- w miesiącu styczniu 2016 r. 49.928 zł,
- w miesiącu lutym 2016 r. 38.846 zł,
- w miesiącu marcu 2016 r. 39.289 zł,
- w miesiącu kwietniu 2016 r. 40.039 zł,
- w miesiącu maju 2016 r. 38.386 zł,
- w miesiącu czerwcu 2016 r. 39.813 zł,
- w miesiącu lipcu 2016 r. 40.749 zł,
- w miesiącu sierpniu 2016 r. 34.093 zł,
- w miesiącu wrześniu 2016 r. 39.959 zł,
- w miesiącu październiku 2016 r. 37.397 zł,
- w miesiącu listopadzie 2016 r. 34.276 zł,
- w miesiącu grudniu 2016 r. 39.340 zł,
- w miesiącu styczniu 2017 r. 48.104 zł,
- w miesiącu lutym 2017 r. 36.439 zł,
- w miesiącu marcu 2017 r. 38.856 zł.

Bezsporne, nadto dowód: deklaracje VAT k. 96-130

Pozwany zawarł w dniu 14 stycznia 2000 r. ze Stowarzyszeniem (...) z siedzibą w W. umowę na reemisję w sieciach kablowych utworów należących do repertuaru (...) nadawanych w programach innych organizacji radiowych i telewizyjnych, tj. utworów słownych z zakresu literatury pięknej, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych twórców, którzy udzielili (...) prawa do ich reprezentowania w dziedzinie nadań za pomocą fonii i wizji. Następnie w dniu 19 lipca 2006 r. pozwany zawarł kolejną umowę z (...) z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2005 r., dotyczącą licencji na reemisję repertuaru (...), tj. utworów słownych (literackich, w tym scenariuszy filmowych), muzycznych, słowno-muzycznych, dramatycznych, dramatyczno – muzycznych, choreograficznych, muzyczno-choreograficznych, pantomimicznych.

Pismem z dnia 7 lutego 2014 r., (...) poinformował pozwanego o uchwaleniu nowych zasad licencjonowania reemisji w sieciach kablowych spowodowanym uzgodnieniem ze Stowarzyszeniem (...) w odniesieniu do współtwórców utworów audiowizualnych, zakresu praw objętych stawką wynagrodzenia każdego ze Stowarzyszeń. W związku z tym pozwany i (...) zawarli, w miejsce dotychczasowej, nową umowę licencyjną z dnia 7 lutego 2014 r., ze skutkiem obowiązującym od dnia 1 stycznia 2014 r. dotyczącą licencji na reemisję repertuaru (...), tj. utworów słownych (w tym scenariuszy i dialogów filmowych), muzycznych, słowno-muzycznych, dramatycznych, dramatyczno – muzycznych, choreograficznych, muzyczno-choreograficznych, pantomimicznych autorów polskich i zagranicznych, którzy udzielili (...) prawa do ich reprezentowania na polu eksploatacji z wyłączeniem praw twórców, którzy powierzyli prawa autorskie w zarząd Stowarzyszenia Filmowców Polskich z siedzibą w W..

Pozwany przedstawiał (...) rozliczenia wynagrodzeń autorskich należnych (...).

Bezsporne, nadto dowód: umowy jw. z aneksami, pismami k. 142-161, rozliczenia k. 162-201

Powyższy stan faktyczny był co do zasady bezsporny (art. 230 w zw. z art. 229 k.p.c.) i Sąd ustalił go na podstawie ww. dowodów z dokumentów. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez strony procesu, a i Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia z urzędu. Sąd nie uczynił podstawą ustaleń faktycznych co do uzyskiwanych przez pozwanego wpływów sporządzonych przez niego zestawień dla (...), z uwagi na zakwestionowanie ich wiarygodności przez powoda, rozbieżność z deklaracjami VAT i sporządzenie ich na potrzeby wynagrodzenia innego podmiotu w oparciu o inną umowę i zasady.

Sąd oddalił wnioski pozwanego o zeznania świadka K. S. oraz o zeznania powoda, zawnioskowane na okoliczność, czy umowa stron była realizowana i czy wiąże strony, jak i zawarcia umowy z (...) z uwagi na brak znaczenia tego dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy wobec bezsporności braku wypowiedzenia czy rozwiązania umowy (o czym poniżej), jak i wykazania dokumentami, że pozwany zawarł umowę z (...). Co do oddalenia wniosku o zeznania pozwanego należy nadto wskazać, że pozwany mimo wezwania do osobistego stawienia pod rygorem pominięcia dowodu z zeznań nie stawiał się na rozprawie i nie usprawiedliwił w sposób należyty, zgodny z art. 214¹§1 k.p.c. swojej nieobecności (o sposobie usprawiedliwienia nieobecności pozwany został pouczonej w treści wezwania – k. 255 verte, a nadto był reprezentowany przez pełnomocnika adwokata). Pełnomocnik pozwanego złożył zwolnienie lekarskie pozwanego nie pochodzące od lekarza sądowego, z którego nadto wynika że „chory może chodzić”. W związku z tym, również na podstawie art. 302§1 k.p.c. Sąd pominął zeznania pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Bezspornym jest, że powód jest organizacją zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej jako: upapp). Zgodnie z tym przepisem organizacjami zbiorowego zarządzania są stowarzyszenia zrzeszające twórców, artystów wykonawców, producentów lub organizacje radiowe i telewizyjne, których statutowym zadaniem jest zbiorowe zarządzanie i ochrona powierzonych im praw autorskich lub praw pokrewnych oraz wykonywanie uprawnień wynikających z ustawy. Zgodnie z zezwoleniem Ministra Kultury i Sztuki powód jest uprawniony do zarządzania majątkowymi prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na polu eksploatacji m.in. reemitowania. Poza sporem pozostawało również, że pozwany E. R. (2) prowadzi działalność gospodarczą w charakterze operatora telewizji kablowej pod firmą (...) Firma Handlowo Usługowa (...).

Zgodnie natomiast z art. 21¹ upapp operatorom sieci kablowych wolno reemitować w sieciach kablowych utwory nadawane w programach organizacji radiowych i telewizyjnych wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.

W sprawie bezspornym było, że strony zawarły w dniu 7 kwietnia 2005 r. umowę licencyjną na reemisję. Spornym było natomiast, czy umowa ta była nadal obowiązująca w okresie objętym żądaniem pozwu. W związku z tym wskazać trzeba, że umowa została zawarta na czas nieoznaczony. W §4 strony przewidziały możliwość jej wypowiedziana przez każdą z nich w terminie 6 miesięcy przed końcem roku kalendarzowego, czego jednak żadna ze stron nie uczyniła (co też nie było kwestionowane). Umowa mogła nadto być rozwiązana ze skutkiem natychmiastowym przez powoda, w sytuacji gdy operator zalegał z płatnościami za trzy pełne okresy rozrachunkowe po uprzednim pisemnym wezwaniu i wyznaczeniu terminu na uregulowanie zaległości. Powód nie skorzystał jednak z tego uprawnienia. Umowa nadal zatem, w tym w okresie objętym sporem, obowiązywała między stronami.

Zdaniem pozwanego umowa nie wiąże jednak stron, gdyż nie była realizowana przez strony. Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić. Po pierwsze powód wielokrotnie w latach od 2006, 2007, 2008, 2011, 2013 i 2017 wzywał pozwanego do wykonania obowiązków wynikających z umowy, zarówno zapłaty, jak i informacyjnych. Z kolei pozwany prowadził i prowadzi działalność jako operator sieci kablowych i nie wykazał, aby nie korzystał z licencji udzielonej

mu przez powoda. Przeciwnie, przyznał, że reemituje utwory audiowizualne. Przy tym sam fakt niekorzystania przez powoda z licencji nie powoduje wygaśnięcia umowy stron. Jeśli powód uważał, że nie korzysta z tej licencji, to mógł, zgodnie z postanowienia umowy, ją wypowiedzieć, czego nie uczynił i to mimo kierowanych do niego przez powoda licznych pism dotyczących umowy i wykonywania płynących z niej obowiązków.

Również dla związania stron umową z dnia 7 kwietnia 2005 r. nie ma znaczenia okoliczność, że pozwanego w okresie objętym pozwem, jak i wcześniej, wiązała umowa licencyjna ze Stowarzyszeniem (...). Stwierdzić trzeba, że skoro pozwany uważał, że swój obowiązek z art. 21¹ upapp realizuje poprzez umowę z (...) to mógł w ogóle nie zawierać umowy z powodem, albo zawartą umowę wypowiedzieć w sposób w niej przewidziany. W razie sporu co do tego, czy pozwany powinien zawrzeć umowę z powodowym Stowarzyszeniem, a tym samym czy w rozumieniu art. 21¹ upapp to Stowarzyszenie jest właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, pozwany mógł skorzystać z procedury przewidzianej w art. 21¹ ust. 2 w zw. z art. 110¹⁸ upapp, czego nie uczynił. Podkreślić trzeba, że procedura ta dotyczy sporów o samo zawarcie umowy i o jej warunki (zob. też Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz, red. prof. dr hab. P. Ś., 2017 r.), a nie dotyczy realizacji postanowień zawartej już umowy. Tymczasem w niniejszej sprawie fakt zawarcia umowy, jak i jej warunki były bezsporne.

Niezależnie od powyższych uwag należy zauważyć, że jak wynika z łączących pozwanego ze Stowarzyszeniem (...) umów, w tym umowy z dnia 7 lutego 2014 r., Stowarzyszenia (...) i powodowe SFP reprezentują prawa twórców innych utworów. Stowarzyszenie (...) jest właściwe w zakresie reemisji utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, dramatycznych, dramatyczno – muzycznych, choreograficznych, muzyczno-choreograficznych, pantomimicznych autorów polskich i zagranicznych. Z kolei powód jest właściwy w zakresie reemisji utworów audiowizualnych przysługujących producentom utworów audiowizualnych, bądź ich współtwórcom (reżyserom, operatorom, scenarzystom, montażystom, scenografom, kostiumografom itp.) i nie reprezentuje twórców muzycznych. Podkreślić trzeba, że z samej umowy z dnia 7 lutego 2014 r. (a więc obowiązującej też w okresie co objęty żądaniem pozwu) zwartej przez pozwanego z (...) wynika, że (...) udzielił powodowi licencji na reemisję repertuaru (...), i to z wyłączeniem praw twórców, którzy powierzyli prawa autorskie w zarząd Stowarzyszenia Filmowców Polskich z siedzibą w W. – powoda w niniejszej sprawie.

Podsumowując dotychczasowe rozważania stwierdzić trzeba, że powoda w okresie objętym żądaniem pozwu łączyła z pozwanym umowa z dnia 7 kwietnia 2005 r, która nie została wypowiedziana ani rozwiązana. Jak wynika natomiast z art. 105 ust. 1 upapp domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Pozwany domniemania tego nie obalił.

W § 2 łączącej strony umowy ustalono, że miesięczna płatność z tytułu uzyskania przez pozwanego udzielonych mu umową praw stanowić będzie równowartość 2,8% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto bez podatku VAT, które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych. Jednocześnie zaznaczono, że do przychodów, od których uzależnione jest wynagrodzenie, nie wlicza się przychodów naliczonych i pobranych z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych, w tym dostępu do Internetu w sieciach telewizji kablowej. Strony nie zmieniły umowy w tym zakresie. Przy tym zmiana taka wymagałaby zgodnie z umową i art. 76 k.c. i art. 77§1 k.c. formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 232 zd. 1 k.p.c. na powodzie spoczywał w niniejszym postępowaniu ciężar wykazania wysokości należnego od pozwanego wynagrodzenia za okres objęty rozszerzonym pozwem, tj. od kwietnia 2014 r. do kwietnia 2017 r. Powód sprostą temu obowiązkowi w części i to za okres od maja 2014 r. do marca 2017 r. Istotnym dla określenia wysokości wynagrodzenia było bowiem ustalenie rzeczywistych wpływów netto bez podatku VAT, które pozwany otrzymał z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w danym miesiącu. Kwotę tę należało pomnożyć przez 2,8% - zgodnie z warunkami umowy.

Rzeczywiste wpływy netto (bez podatku VAT), które pozwany otrzymał z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w okresie od marca 2014 r. do marca 2017 r. wynikają z deklaracji podatkowych pozwanego za ten okres i wynoszą:

- w miesiącu maju 2014 r. 40.419 zł,
- w miesiącu czerwcu 2014 r. 40.518 zł,
- w miesiącu lipcu 2014 r. 43.074 zł,
- w miesiącu sierpniu 2014 r. 39.378 zł,
- w miesiącu wrześniu 2014 r. 39.403 zł,
- w miesiącu październiku 2014 r. 43.794 zł,
- w miesiącu listopadzie 2014 r. 40.011 zł,
- w miesiącu grudniu 2014 r. 38.252 zł,
- w miesiącu styczniu 2015 r. 51.651 zł,
- w miesiącu lutym 2015 r. 40.884 zł,
- w miesiącu marcu 2015 r. 40.512 zł,
- w miesiącu kwietniu 2015 r. 39.975 zł,
- w miesiącu maju 2015 r. 39.222 zł,
- w miesiącu czerwcu 2015 r. 37.839 zł,
- w miesiącu lipcu 2015 r. 42.959 zł,
- w miesiącu sierpniu 2015 r. 38.591 zł,
- w miesiącu wrześniu 2015 r. 37.542 zł,
- w miesiącu październiku 2015 r. 40.187 zł,
- w miesiącu listopadzie 2015 r. 38.131 zł,
- w miesiącu grudniu 2015 r. 39.021 zł,
- w miesiącu styczniu 2016 r. 49.928 zł,
- w miesiącu lutym 2016 r. 38.846 zł,
- w miesiącu marcu 2016 r. 39.289 zł,
- w miesiącu kwietniu 2016 r. 40.039 zł,
- w miesiącu maju 2016 r. 38.386 zł,
- w miesiącu czerwcu 2016 r. 39.813 zł,
- w miesiącu lipcu 2016 r. 40.749 zł,

- w miesiącu sierpniu 2016 r. 34.093 zł,
- w miesiącu wrześniu 2016 r. 39.959 zł,
- w miesiącu październiku 2016 r. 37.397 zł,
- w miesiącu listopadzie 2016 r. 34.276 zł,
- w miesiącu grudniu 2016 r. 39.340 zł,
- w miesiącu styczniu 2017 r. 48.104 zł,
- w miesiącu lutym 2017 r. 36.439 zł,
- w miesiącu marcu 2017 r. 38.856 zł.

Jak słusznie przy tym wskazał powód, są to rzeczywiste wpływy netto z usługi reemisji programów telewizyjnych. Usługa ta jest bowiem objęta 8% stawką VAT (poz. 160 załącznika nr 3 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług w zw. z art. 146a pkt 2 tej ustawy). Pozwany nie podnosił i nie wykazał, aby świadczył też inne niż reemisja programów telewizyjnych usługi opodatkowane podatkiem VAT w stawce 8 % lub 7%, które zostały objęte deklaracją podatkową.

W związku z tym należne od pozwanego na rzecz powoda wynagrodzenie za okres od maja 2014 r. do marca 2017 r. wynosi łącznie 39.392,55 zł, jako 2,8% ww. rzeczywistych wpływów netto pozwanego, tj. za maj 2014 r. - 1.131,73 zł, za czerwiec 2014 r. - 1.134,50 zł, za lipiec 2014 r. - 1.206,07 zł, za sierpień 2014 r. - 1.102,58 zł, za wrzesień 2014 r. - 1.103,28 zł, za październik 2014 r. - 1.226,23 zł, za listopad 2014 r. - 1.120,31 zł, za grudzień 2014 r. - 1.071,06 zł, za styczeń 2015 r. - 1.446,23 zł, za luty 2015 r. - 1.144,75 zł, za marzec 2015 r. - 1.134,34 zł, za kwiecień 2015 r. - 1.119,30 zł, za maj 2015 r. - 1.098,22 zł, za czerwiec 2015 r. - 1.059,49 zł, za lipiec 2015 r. - 1.202,85 zł, za sierpień 2015 r. - 1.080,55 zł, za wrzesień 2015 r. - 1.051,18 zł, za październik 2015 r. - 1.125,24 zł, za listopad 2015 r. - 1.067,67 zł, za grudzień 2015 r. - 1.092,59 zł, za styczeń 2016 r. - 1.397,98 zł, za luty 2016 r. - 1.087,69 zł, za marzec 2016 r. - 1.100,09 zł, za kwiecień 2016 r. - 1.121,09 zł, za maj 2016 r. - 1.074,81 zł, za czerwiec 2016 r. - 1.114,76 zł, za lipiec 2016 r. - 1.140,97 zł, za sierpień 2016 r. - 954,60 zł, za wrzesień 2016 r. - 1.118,85 zł, za październik 2016 r. - 1.047,12 zł, za listopad 2016 r. - 959,73 zł, za grudzień 2016 r. - 1.101,52 zł, za styczeń 2017 r. - 1.346,91 zł, za luty 2017 r. - 1.020,29 zł, za marzec 2017 r. - 1.087,97 zł.

Powód nie wykazał natomiast wysokości dochodzonego roszczenia za kwiecień 2014 r. i za kwiecień 2017 r. Jak sam wskazał, jedynie oszacował tę wysokość. W szczególności nie złożył wniosku o zwrócenie się o deklaracje podatkowe pozwanego za ten okres.

Powód domagał się nadto podwyższenia wyżej ustalonego wynagrodzenia o stawkę podatku VAT wynoszącą 23%, podnosząc, że od 1 kwietnia 2011 r. nastąpiła zmiana przepisów i należności pobierane przez organizację zbiorowego zarządzania są od tego czasu obciążane podatkiem VAT w stawce 23%. Żądanie w tym zakresie było bezzasadne. Strony umówiły się na wysokość konkretnego, określonego w sposób przewidziany w umowie wynagrodzenia. Nie przewidziano w umowie zmiany wysokości wynagrodzenia w razie np. zmiany przepisów podatkowych, poprzez powiększenie wynagrodzenia o należny podatek. Tym samym pozwany powinien był uiszczać wynagrodzenie w wysokości wynikającej z umowy, a więc bez dodatkowego doliczenia podatku VAT. To na powodzie zgodnie z art. 8 ust. 2a w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 1 spoczywa bowiem obowiązek uiszczania VAT od ustalonego w umowie i uzyskanego wynagrodzenia. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 3 lipca 2013 r. I ACa 603/13 właśnie na tle wprowadzenia art. 8 ust. 2a ustawy o podatku od towarów i usług, strona umowy nie jest uprawniona do jednostronnego doliczania podatku VAT do wynagrodzenia od daty, gdy taki obowiązek został nałożony na powoda przez ustawodawcę. Takiego uprawnienia nie można wywieść, bowiem strony mogły swobodnie umówić się co do tego, czy podatek VAT będzie czy też nie będzie elementem wynagrodzenia. Obowiązek zapłaty zwiększonego

wynagrodzenia przez kontrahenta może wynikać jedynie ze zmiany umowy. Dotyczy to także sytuacji, w której żądanie zapłaty zwiększonego wynagrodzenia jest następstwem zmiany stawki podatku od towarów i usług. Jeżeli strony w umowie nie zawarły stosownych postanowień co do konsekwencji ewentualnej zmiany stawki podatku od towarów i usług, lub też nie doszło do zmiany umowy, to brak jest podstaw do domagania się zapłaty równowartości tego podatku jako części wynagrodzenia. Stanowisko to znalazło także wyraz w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2006 r. III CZP 54/06, w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 1998 r. I CKN 429/97, w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 maja 2013 r. I ACa 413/13, czy w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 czerwca 2013 r. I ACa 503/13. W tym ostatnim orzeczeniu Sąd Apelacyjny zasadnie uznał, że podwyższenie ceny (w znaczeniu określonym w ustawie o cenach) o kwotę podatku VAT, który nie był w niej pierwotnie ujęty, wymaga koniunktywnie zmiany umowy przez czynność prawną obu stron oraz tego, aby przepisy podatkowe statuowały w ogóle obowiązek podatkowy w odniesieniu do tego rodzaju czynności (transakcji). Konsekwencją wprowadzenia podatku VAT po zawarciu umowy może być wystawienie faktury VAT na dotychczasową kwotę jako kwotę brutto lub też poniesienie skutków związanych z wprowadzeniem podatku przez obie strony (co wymaga zmiany umowy), jak też zakończenie współpracy tym bardziej, że nabywca nie musi być zainteresowany dalszą współpracą, jeżeli wiąże się to ze zwiększeniem obciążeń finansowych. Sama możliwość odliczenia podatku od VAT-u naliczonego od sprzedaży nie oznacza automatycznego przyjęcia, że taki podatek jest obojętny dla nabywcy. Kalkulacja w tym względzie jest pochodną także przychodów i strona pozwana winna wyrazić wolę, że godzi się płacić wynagrodzenie zwiększone o całą stawkę VAT.

Podsumowując, stwierdzić trzeba, że wobec braku zmiany umowy łączącej strony niniejszego procesu, żądanie podwyższenia wynagrodzenia o podatek od towarów i usług nie znajduje uzasadnienia.

Odnośnie żądania o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, ma ono uzasadnienie w treści art. 481§1 i 2 k.c. Co do terminu początkowego naliczania odsetek należy wskazać, że w § 2 ust. 3 umowy strony uzgodniły, że zapłata wynagrodzenia płatna będzie z dołu w okresach miesięcznych do 25-tego dnia kolejnego miesiąca kalendarzowego. W związku z tym, powodowi należne były co do zasady odsetki za opóźnienie od dnia 26 miesiąca następującego po tym, za które było należne wynagrodzenie. Od wynagrodzenia za miesiące: grudzień 2014 r., wrzesień 2015 r., sierpień 2016 r. powód zasadnie domagał się odsetek nie od 26, a od 27 dnia następnego miesiąca, gdyż 25 dzień był dniem ustawowo wolnym od pracy (niedziela), termin zapłaty zgodnie z art. 115 k.c. przypadał zatem w 26 dniu, a więc od dnia następnego należne były odsetki ustawowe.

Odnośnie odsetek od wynagrodzenia:

- za miesiąc listopad 2014 r. powód domagał się od 27 grudnia 2014 r., tymczasem 25 i 26 grudnia to dni ustawowo wolne od pracy (Święta Bożego Narodzenia), termin zapłaty upływał zatem 27 grudnia 2014 r., a tym samym odsetki są należne od 28 grudnia 2014 r.,
- za miesiąc listopad 2015 r. powód domagał się od 28 grudnia 2014 r., tymczasem 25 i 26 grudnia (Święta Bożego Narodzenia) oraz 27 grudnia 2015 r. (niedziela) to dni ustawowo wolne od pracy, termin zapłaty upływał zatem 28 grudnia 2015 r., a tym samym odsetki są należne od 29 grudnia 2015 r.,
- za miesiąc listopad 2016 r. powód domagał się od 27 grudnia 2014 r., tymczasem 25 i 26 grudnia to dni ustawowo wolne od pracy (Święta Bożego Narodzenia), termin zapłaty upływał zatem 27 grudnia 2016 r., a tym samym odsetki są należne od 28 grudnia 2015 r.,
- za miesiąc styczeń 2017 r. powód domagał się od 26 lutego 2017 r., tymczasem 25 lutego 2017 r. to sobota (a od dnia 1 stycznia 2017 r. zgodnie ze zmienionym art. 115 k.c. jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada nie tylko na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, lecz również na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą), 26 lutego 2017 r. to niedziela, termin zapłaty upływał zatem 27 lutego 2017 r., a tym samym odsetki są należne od 28 lutego 2017 r.,

- za miesiąc luty 2017 r. powód domagał się od 26 marca 2017 r., tymczasem 25 marca 2017 r. to sobota, 26 marca 2017 r. to niedziela, termin zapłaty upływał zatem 27 marca 2017 r., a tym samym odsetki są należne od 28 marca 2017 r.

Mając na uwadze całokształt przedstawionych rozważań, Sąd zasądził od pozwanego E. R. (1) na rzecz powoda Stowarzyszenia (...) kwotę 39.392,55 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 1.131,73 zł od dnia 26 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.134,50 zł od dnia 26 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.206,07 zł od dnia 26 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.102,58 zł od dnia 26 września 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.103,28 zł od dnia 26 października 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.226,23 zł od dnia 26 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.120,31 zł od dnia 28 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.071,06 zł od dnia 27 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.446,23 zł od dnia 26 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.144,75 zł od dnia 26 marca 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.134,34 zł od dnia 26 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.119,30 zł od dnia 26 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.098,22 zł od dnia 26 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.059,49 zł od dnia 26 lipca 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.202,85 zł od dnia 26 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.080,55 zł od dnia 26 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.051,18 zł od dnia 27 października 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.125,24 zł od dnia 26 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.067,67 zł od dnia 29 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.092,59 zł od dnia 26 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.397,98 zł od dnia 26 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.087,69 zł od dnia 26 marca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.100,09 zł od dnia 26 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.121,09 zł od dnia 26 maja 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.074,81 zł od dnia 26 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.114,76 zł od dnia 26 lipca 2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.140,97 zł od dnia 26 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 954,60 zł od dnia 27 września 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.118,85 zł od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.047,12 zł od dnia 26 listopada 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 959,73 zł od dnia 28 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.101,52 zł od dnia 26 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.346,91 zł od dnia 28 lutego 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.020,29 zł od dnia 28 marca 2017 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 1.087,97 zł od dnia 26 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,

a w pozostałym zakresie powództwo o zapłatę oddalił (pkt 2 i 3 wyroku)..

Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania powoda o nakazanie pozwanemu udzielenia informacji i przestawienia dokumentów. Powód cofnął to żądanie, na co pozwany wyraził zgodę. Zgodnie z art. 355§1 k.p.c., Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew. Z kolei art. 203§1 k.p.c. stanowi, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a zatem po jej rozpoczęciu może być cofnięty za zgodą pozwanego. Sąd nie dostrzegł przy tym w niniejszej sprawie okoliczności, które powodowałyby konieczność uznania cofnięcia tego żądania za niedopuszczalne (art. 203§4 k.p.c.). W konsekwencji z uwagi na treść art. 203§1 k.p.c. w zw. z art. 355§1 k.p.c. należało uznać częściowe cofnięcie pozwu za skuteczne i orzec jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo na strony stosownie do stopnia, w jakim każda z nich przegrała proces, tj. po zaokrągleniu 23% powód, a 77% pozwany. Nadmienić należy, że częściowe cofnięcie pozwu było spowodowane uznaniem przez powoda, że pozwany w odpowiedzi na pozew złożył część żądanych informacji, a zatem spełnił w tym zakresie żądanie po wytoczeniu powództwa. Tym samym powód w tym zakresie nie przegrał sprawy. Zasadnym było zatem rozłożenie na strony kosztów procesu w stosunku jw., tym bardziej że żądanie udzielenia informacji miało de facto charakter pomocniczy do żądania zapłaty (miało służyć ustaleniu wysokości wynagrodzenia).

Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata sądowa od pozwu o zapłatę wraz z rozszerzeniem – 2.562 zł (5% z 51.226 zł wartości przedmiotu sporu), opłata od pozwu o nakazanie – 1.000 zł (ustalona w pkt 4 wyroku na podstawie art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w wysokości uiszczonej opłaty tymczasowej, z przyczyn wskazanych przy jej ustaleniu), opłata skarbową od pełnomocnictwa i pełnomocnictwa substytucyjnego 34 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w zakresie roszczenia o zapłatę 5.400 zł (§2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) i w zakresie roszczenia o nakazanie 720 zł (§8 pkt 2 ww. Rozporządzenia), koszty dojazdów pełnomocnika powoda na trzy rozprawy 184 zł + 190 zł + 828,22 zł (zgodnie ze spisem kosztów, dwa razy dojazd pociągiem, raz samochodem). Za uzasadnione należało uznać żądanie powoda dotyczące zasądzenia na jego rzecz kosztów dojazdu na rozprawę reprezentującego go zawodowego pełnomocnika. Z treści art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. wynika, że koszty te stanowią niezbędne koszty procesu. Wybór pełnomocnika procesowego jest decyzją strony, często opartą na zaufaniu. W tej sytuacji za uzasadniony wydatek powoda należało uznać koszty podróży pełnomocnika w celu wzięcia udziału w rozprawach. Nie znajduje obecnie uzasadnienia twierdzenie, że podróż ta powinna odbywać się przy wykorzystaniu najtańszego środka transportu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20.04.2011 r., I CZ 22/11; uchwała Sądu

Najwyższego z dnia 12.06.2012 r., III PZP 4/12). Przy tym pozwany nie kwestionował wskazanych w spisie kosztów kwot kosztów dojazdów. Łącznie poniesione przez powoda koszty procesu wyniosły więc kwotę 10.918,22 zł.

Koszty poniesione przez pozwanego to z kolei opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w zakresie roszczenia o zapłatę 5.400 zł i w zakresie roszczenia o nakazanie 720 zł (§2 pkt 6 i §8 pkt 2 ww. Rozporządzenia). Łącznie poniesione przez pozwanego koszty procesu wyniosły więc kwotę 6.137 zł.

Suma kosztów procesu poniesionych przez strony to zatem kwota 17.055,22 zł, z której powód powinien ponieść 23% czyli 3.922,70 zł, a pozwany 77% czyli 13.132,52 zł. Z uwagi na zakres już poniesionych przez strony kosztów procesu, pozwany powinien zwrócić powodowi z tego tytułu kwotę 6.995,52 zł.

SSO Agnieszka Śliwa